

Arrest

nr. 256 698 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient, als minderjarige, op 6 februari 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger. De referentiepersoon is zijn Nederlandse schoonzus.

1.2. Verweerder neemt op 18 juli 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker, dient, als minderjarige, op 5 augustus 2019 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse schoonzus.

1.4. Verweerder neemt op 27 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 21 september 2010 met nummer 241 270.

1.5. Verzoeker, intussen meerderjarig, dient op 6 augustus 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse schoonzus.

1.5. Verweerder neemt op 15 februari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 wordt thans bestreden en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.08.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.08.2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde B.H.. van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie: ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat ZIJ deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Attestation de Non Bénéfice de l'Assurance Maladie Obligatoire « Non Immatriculé(e) » Na 50/162/2018 dd. 22 11.2018, waaruit moet blijken dat oetrokkene met staat ingeschreven bij de 'Nationale Sociale Kas'; Registre de commerce certificat négatif dd. 13.11.2018, waaruit moet blijken dat betrokkene geen zelfstandig beroep uitoefende. Er worden geen documenten voorgelegd waaruit moet blijken dat hij niet over andere inkomsten beschikte.*
- Attestation du revenu global impose au titre de l'année (exercice) 2017 dd. 23 11.2013 : echter, de inhoud van deze verklaring op eer. waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, werd met afdoende gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens.*
- Verklaring van het instapniveau dd 20.05.2019 (Atlas); Eindbeslissing Stedelijk Lyceum Cadix schooljaar 2018-2019: Adviesblad Stedelijk Lyceum dd. 21 04 2019*
- Verzendbewijzen van geld via Cash Plus, MoneyTrans en Small World vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon (broer van betrokkene) en de referentiepersoon zelf dd. 07.06.2018, 29.05.2018, 19.05.2018, 13.06.2018, 15.05.2018, 03.09.2018, 16.10.2018: Slechts 7 geldstortingen, enkel in het jaar 2018, zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene volledig financieel afhankelijk was van de referentiepersonen*

- Verzendbewijs van geld via Cash Plus vanwege de referentiepersoon aan een derde persoon ([F.E.I.]) dd. 16.10.2018; Verzendbewijs van geld via MoneyTrans en Wafacash vanwege de broer van betrokkene aan een derde persoon ([S.A.]), zus van beiden dd. 05.01.2016, 27.04.2016, 11.04.2016, 02.12.2015, 22.09.2015, 16.05.2016 en 26.09.2016. Er kan met deze verzendbewijzen geen rekening gehouden worden aangezien er niet kan vastgesteld worden dat deze bedragen bestemd waren voor betrokkene
- Engagement de prise en charge dd. 10.02.2017, waarin de broer van betrokkene verklaart dat hij betrokkene ten laste heeft, met bijhorende Kafala dd. 15.01.2019: Deze documenten kunnen echter niet aanvaard worden als recht van bewaring gezien deze documenten geen officieel bewijs zijn (geen rechterlijke beslissing, enkel een homologatie van een notariële akte) waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief over het recht van bewaring over betrokkene beschikt. De voorgelegde documenten kunnen noch beschouwd worden als noch een adoptieakte, noch als een voogdijakte.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 06.02.2019 in België verblijft Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Het gegeven dat betrokkene op 06.02.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste v/as van de referentiepersoon. dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste v/as van de referentiepersoon. er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is. heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RVV nr 145.912 dd 21.05.2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze m het land van herkomst of origine

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1.2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet m de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen m het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) *“in samenspraak met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Verzoeker beroept zicht op de schending van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit alsook de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

Deze rechtsregels zijn geschonden aangezien de verwerende partij binnen de zes maanden na de aanvraag een beslissing diende te nemen conform artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af”.

Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet dus dat de aanvraag ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart diende toe te kennen.

Uit de duidelijke bewoordingen blijkt dus dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.

De voormelde periode van zes maanden is een vervaltermijn, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifiek geval van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vloeit bovendien een positief gevolg voort voor de aanvrager indien verwerende partij er niet toe komt te beslissen binnen de wettelijk voorziene termijn, m.n. de erkenning van zijn recht op verblijf.

Verwerende partij ging ten onrechte over tot afgifte van een bijlage 20 en meer bepaald een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit zelfs buiten de wettelijke termijn van 6 maanden.

In casu werd de aanvraag ingediend door verzoeker op 6 augustus 2020 en de beslissing door de verwerende partij werd genomen op 15 februari 2021. De vervaltermijn van zes maanden werd hierdoor ruimschoots overschreden.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij op datum van de genomen beslissing 15 februari 2021 geen handelingsbevoegdheid meer had om een beslissing te nemen, gezien de 6 maanden reeds zijn verstreken.

Doordat verwerende partij geen beslissing heeft genomen binnen de wettelijke termijn van 6 maanden, dooft haar bevoegdheid met de beëindiging van deze wettelijke termijn uit.

Doch achtte zij het nodig om alsnog enkele weken later een beslissing te nemen hoewel ze dit niet kon en zelfs onbevoegd was, nu artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit stelt dat de burgemeester of diens gemachtigde dient over te gaan tot een gunstige beslissing.

De enige instantie die alsnog een beslissing kon nemen was de burgemeester of diens gemachtigde!

6.-

Dat de beslissing niet enkel dient genomen te worden binnen de termijn van 6 maanden, doch ook binnen deze termijn ter kennis dient te wordt gebracht, vloeit voort uit artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo C246/17 d.d. 27 juni 2018.

Artikel 10 van richtlijn 2004/38 stelt het volgende:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‚verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Het Diallo-arrest luidt als volgt:

“38. Hieruit volgt dat de verplichting voor de lidstaten om de verblijfskaart aan een familielid van een burger van de Unie af te geven binnen de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 dwingend voorgeschreven termijn van zes maanden noodzakelijkerwijs inhoudt dat een besluit wordt genomen en ter kennis van de betrokkene wordt gebracht vóór die termijn verstrijkt.

39. Dat geldt ook wanneer de bevoegde nationale autoriteiten de betrokkene een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie weigeren.

40 De bij artikel 10 van richtlijn 2004/38 ingestelde administratieve procedure, waarbij binnen een termijn van zes maanden moet worden onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht is en, met name, of zij onder het begrip „familielid” in de zin van die richtlijn vallen, kan door de bevoegde nationale autoriteiten immers zowel met een positief besluit als met een negatief besluit worden afgerond.

41 In die context kan de termijn waarbinnen het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie ter kennis van de aanvrager wordt gebracht niet verschillen naargelang het besluit van de bevoegde nationale autoriteit positief of negatief uitvalt.

42 Ook wanneer de bevoegde nationale autoriteit na behandeling van de aanvraag voor een verblijfskaart vaststelt dat de voorwaarden voor afgifte daarvan niet zijn vervuld, dient zij haar besluit tot weigering van de verblijfskaart bijgevolg te nemen en ter kennis te brengen van de aanvrager binnen diezelfde termijn van zes maanden.

43 Gelet op het voorgaande moet op de eerste en de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.”

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker de verwantschap heeft aangetoond met de referentiepersoon, zijnde de schoonzus en vrouw van zijn broer.

Verwerende partij betwist evenmin dat verzoeker in Brasschaat leeft en thans inwoont bij de referentiepersoon en nog steeds ten laste is van haar.

Eveneens betwist verwerende partij niet dat verzoeker stukken ter staving van de tenlasteneming in het land van herkomst heeft voorgelegd, nu zij deze pas heeft besproken in een laattijdige beslissing, zijnde bestreden beslissing.

Zoals reeds aangehaald merkt verzoeker op dat de beoordelingsbevoegdheid en handelingsbevoegdheid een einde is gekomen is gekomen na de termijn van zes maanden, in casu ten laatste op 6 februari 2021. Niet enkel op grond van de nationale wetgeving, maar ook op grond van voormelde internationale bepalingen en rechtspraak.

Dat verwerende partij geen enkele bevoegdheid meer had, noch een beoordeling kon maken over de bijgebrachte stukken zodat het bewijs van tenlasteneming in het land van herkomst geacht te zijn vastgesteld door verwerende partij.

Verzoeker wenst op te merken dat het Diallo arrest in een niet mis te verstande taal stelt dat verwerende partij binnen de termijn van zes maanden een beslissing dient te nemen en eveneens binnen diezelfde termijn deze dient ter kennis te brengen aan verzoekende partij, hetgeen in casu niet is gebeurd. Dit is louter de toepassing van artikel 10 van het Burgerschapsrichtlijn.

Dat de richtlijn verkeerdelijk zou zijn omgezet, doet in casu geen afbreuk aan het voorgaande. De omzetting ervan in het Belgisch nationaal recht kan dan ook uitsluitend in het voordeel spelen van verzoekende partij.

Het feit dat de stukken niet werden beoordeeld binnen een termijn van zes maanden, wordt geacht dat verwerende partij de stukken die verzoeker heeft bijgebracht, niet betwist.

De beoordelingsbevoegdheid is beperkt in tijd, m.n. binnen de zes maanden. Het Diallo-arrest gaat op dat aspect niet dieper op in, en baseert zich uitsluitend op de hypothese dat noch de verwantschap werd aangetoond, noch stukken werden voorgelegd, waarna uiteraard na de termijn van zes maanden geen gunstig gevolg kan worden gegeven aangezien er ook geen basis is om erop te steunen.

In casu stond de verwantschap vast en legde verzoeker tijdig de bewijsstukken voor ter staving van zijn aanvraag tot gezinshereniging, waardoor verzoeker voldeed aan de kernvoorwaarden. Verwerende partij heeft nagelaten deze te beoordelen en beslissing te nemen binnen de wettelijk gestelde termijn van zes maanden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing gebrekkig, onvoldoende en niet afdoende gemotiveerd.

Dat hierdoor de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsbeginsel werden geschonden.

Verzoeker kan zich derhalve beroepen op de nationale regeling welke voorziet in de ambtshalve afgifte van de verblijfskaart, nl. art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en art. 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit."

2.2. Verzoeker verwijst naar artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat verweerder binnen een termijn van zes maanden een beslissing diende te nemen en deze beslissing tevens binnen deze termijn ter kennis diende te brengen. Onder verwijzing naar voormelde bepalingen, stelt verzoeker dat verweerder bij het verstrijken van deze termijn zijn bevoegdheid verliest om alsnog een beslissing te nemen, waarbij naar zijn oordeel enkel de burgemeester of zijn gemachtigde nog kan handelen, met name door een gunstige beslissing te nemen. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG en het arrest Diallo van 27 juni 2018 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C-246/17).

2.3. Artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, waarnaar verzoeker verwijst, luidt als volgt:

"Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven."

Deze bepaling werd omgezet in de Belgische nationale rechtsorde, en meer bepaald in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

2.4. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten (zie onder meer HvJ 9 maart 1978, C-106/77, Simmenthal; HvJ 11 januari 2007, C-208/05, ITC; HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki; HvJ 5 oktober 2010, C-173/09, Elchinov; en HvJ 17 november 2011, C-434/10).

2.5. Een eerste vraag die zich stelt, is de vraag of artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG eveneens van toepassing is op *“andere familieleden”*. Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, kunnen deze *“andere familieleden”* zich beroepen op een richtlijnconforme interpretatie van de implementering ervan in het nationale recht, met name van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG *“een administratieve procedure”* betreft *“die ernaar streeft dat binnen een dwingende termijn van zes maanden wordt onderzocht wat de individuele situatie van derdelanders in het licht van het Unierecht [is]”*, waarbij dit onderzoek *“zowel met een positief besluit als met een negatief besluit [kan] worden afgerond”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo). Verder blijkt dat de Uniewetgever *“zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo en HvJ 5 september 2012, C-83/12, Rahman). Deze opsomming van documenten die moeten worden overgelegd, heeft zowel betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2 punt 2 van de richtlijn 2004/38/EG, als op de familieleden bedoeld in artikel 3, tweede lid van voormelde richtlijn. Het gegeven dat artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG melding maakt van *“familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten”* impliceert niet dat deze bepaling zich enkel richt ten aanzien van familieleden in de zin van artikel 2 punt 2 van de richtlijn. Hierbij kan worden opgemerkt dat *“het begrip ‘familieleden’ in dit verband in andere bepalingen van richtlijn 2004/38 gebruikt [wordt] als een begrip dat tevens de personen bedoeld in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn omvat. In het bijzonder in artikel 10 van deze richtlijn, dat betrekking heeft op de afgifte van de verblijfskaart aan ‘familieleden van een burger van de Unie’, wordt in lid 2, onder e) en f), de documenten genoemd die de personen bedoeld in artikel 3, lid 3, eerste alinea, onder a) en b) van deze richtlijn moeten overleggen voor de afgifte van deze verblijfskaart”* (HvJ 12 juli 2018, C-89/17, Banger, 46). Verder blijkt duidelijk dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG niet meer betreft dan een loutere administratieve procedure, waarbij wordt aangegeven welke documenten moeten worden overgemaakt en waarbij een dwingende

termijn wordt voorgeschreven om de individuele situatie van een derdelander in het licht van het Unierecht te bepalen. Aan de administratieve procedure van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG kan als dusdanig geen (afgeleid) verblijfsrecht worden ontleend.

2.7. Gelet op bovenstaande kan aldus worden aangenomen dat artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG tevens betrekking heeft op de personen, zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van deze richtlijn. Aldus kan tevens worden aangenomen dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook voor wat betreft de *“andere familieleden”* bedoeld in artikel 47/1 van dezelfde wet, een omzetting vormt van artikel 10 van de voormelde richtlijn. Hieruit vloeit voort dat verzoeker zich aldus kan beroepen op een Unierechtelijke interpretatie van deze nationale bepaling. Het past in deze aldus het gestelde in het voormelde arrest Diallo van naderbij te bekijken.

2.8. Het Hof van Justitie heeft in het arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Het staat niet ter betwisting dat de bestreden beslissing in casu te laat werd getroffen, zoals verzoeker opwerpt in zijn verzoekschrift.

2.9. Verder wordt in het arrest Diallo aangegeven dat richtlijn 2004/38/EG geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, lid 1 van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie te regelen. Er wordt in deze evenwel benadrukt dat *“volgens vaste rechtspraak van het Hof de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten [schept], maar gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht”* en dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaarten mee [brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen”*. Er wordt aangegeven dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”*. Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart na een bepaalde periode kan dus enkel aan de orde zijn indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

2.10. Hoewel bovenstaande redenering van het Hof van Justitie niet geheel onverkort kan worden toegepast op personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG – gelet op het gegeven dat het Hof in zijn redenering wijst op de declaratoire aard van de verblijfskaarten, die niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen, terwijl personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG geen recht op verblijf aan deze richtlijn kunnen ontlelen – dient het gestelde door het Hof naar analogie tevens te worden toegepast op de situatie van personen zoals bedoeld in artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG voordeliger zouden worden behandeld dan familieleden, bedoeld in artikel 2, punt 2 van de richtlijn. Gelet onder meer op de vaststellingen gemaakt door het Hof van Justitie in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin het stelde dat *“[z]oals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, [...] namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan [volgt] dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”*, dient te worden vastgesteld dat een meer gunstige behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun vindt in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. Bovendien heeft, zoals eerder gezegd, het Hof van Justitie in het arrest Diallo gewezen op *“de doelstellingen van richtlijn 2004/38”* die zich verzetten tegen de afgifte van een verblijfskaart aan

kernfamilieleden wanneer niet werd voldaan aan de voorwaarden, waarbij niet kan worden ingezien waarom de doelstellingen van dezelfde richtlijn zich hier voor “andere familieleden” niet tegen zouden verzetten.

2.11. Aldus dienen de nationale bepalingen voor de situatie van “andere familieleden”, zoals in casu het geval is, eveneens te worden geïnterpreteerd rekening houdende met het gestelde door het Hof van Justitie. In deze kan worden vastgesteld dat de bewoordingen van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet toelaten dat deze bepaling richtlijnconform wordt geïnterpreteerd. Concreet leidt dit ertoe dat artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aldus dient te worden geïnterpreteerd dat binnen de dwingende termijn van zes maanden een beslissing dient te worden getroffen en betekend, doch dat bij overschrijding van de termijn slechts een verblijfskaart kan worden verstrekt indien vaststaat dat aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. Zoals hierna zal blijken, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat de bewijsstukken die werden overgemaakt niet volstaan opdat is aangetoond dat verzoeker ten laste valt van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin (zie infra). In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, blijkt aldus niet dat hij voldoet aan de kernvoorwaarden om een verblijfsrecht te verwerven. Het verstrijken van de termijn van zes maanden betekent niet dat de door verweerder gedane appreciatie van de overgemaakte stukken komt te vervallen en dat verzoeker, in de plaats hiervan, zijn eigen appreciatie van deze stukken naar voor kan schuiven. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit het arrest Diallo van het Hof van Justitie nergens dat de draagwijdte ervan beperkt zou zijn tot situaties waarin noch de verwantschap werd aangetoond noch enig stuk werd voorgelegd. Gelet aldus op de vaststelling dat verzoeker niet heeft weerlegd dat hij niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden (zie infra), blijkt aldus niet welk belang hij heeft bij zijn betoog aangaande de overschrijding van de in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden. In deze omstandigheden blijkt immers niet dat verzoeker alsnog, op grond van artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat Unierechtelijk wordt geïnterpreteerd, is gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, om de enkele reden dat de beslissing niet binnen een termijn van zes maanden werd getroffen.

2.12. Wat betreft artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit: deze bepaling kan niet ingaan tegen artikel 42 van de Vreemdelingenwet, geïnterpreteerd op een Unierechtelijke wijze. Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit verwijst slechts naar de voornoemde wetsbepaling en vermag hoe dan ook geen afbreuk te doen aan die hogere rechtsnorm (cf. RvS 9 april 2019, nr. 13.254 (c)). Verzoeker kan hieraan dan ook geen argumenten ontleenen.

Het eerste middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

2.13. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit een lezing van het ondersteunend betoog blijkt dat hij tevens een schending aanvoert van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...]”

2.1 Wat betreft de weigeringsbeslissing:

6.

Verzoeker wenst een beroep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing aangezien uit het geheel van de door verzoeker bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat hij zeer zeker in staat van behoefte bevond in het verleden en ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

7.

Artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat bij controle van deze voorwaarden duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

8.

De door verzoeker bijgebrachte documenten met betrekking tot het ten last zijn van zijn schoonzus wordt door de verwerende partij ten onrechte als niet afdoende bestempeld.

De bestreden beslissing verwijst evenwel naar de voorgelegde stukken door een opsomming te maken van de stukken maar wordt deze per geval op een gebrekkige of onvoldoende manier gemotiveerd.

Dat verwerende partij de bewijswaarde van deze stukken miskent in zijn motivering.

Op basis van de stukken blijkt duidelijk dat verzoeker reeds enige tijd materieel afhankelijk was en is van zijn schoonzus en door haar effectief ondersteund wordt.

Aangezien verzoeker gedurende langere tijd bij de schoonzus inwoont.

Dat er duidelijk bewezen is dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen verzoeker en referentiepersoon.

2.1.1 De geldstortingen ten behoeve van verzoekende partij

9.

Verzoeker verwijst naar de veelvuldige geldstortingen van zijn schoonzus in het verleden. Verzoeker legt verschillende stortingen voor verspreid over 2015, 2016 en 2018.

Voor verzoekende partij is het helemaal niet duidelijk waarom deze elementen in concreto niet voldoende kunnen aantonen dat hij gedurende al die jaren financieel ten laste was van zijn schoonzus.

Verwerende partij stelt:

“ ... Slechts 7 geldstortingen, enkel in het jaar 2018, zijn onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene volledig financieel afhankelijk was van de referentiepersonen ... “

“ ... Er kan met deze verzendbewijzen geen rekening gehouden worden aangezien er niet kan vastgesteld worden dat deze bedragen bestemd waren voor betrokkene ... “

In zijn geheel legt verzoeker een twaalfstal geldstortingen voor. Er wordt door verwerende partij blijkbaar ook geen rekening gehouden met de bedragen van de stortingen enkel met het “aantal” geldstortingen. Waarom zouden deze bedragen niet voldoende zijn? Verwerende partij vermeldt hier niets over.

Uit de wetgeving kan men niet afleiden wanneer er sprake is van voldoende geldstortingen om te kunnen besluiten of verzoeker al dan niet ten laste is van de referentiepersoon. Alsook bestaat er geen enkele regelgeving of men enkel rekening dient te houden met rechtstreekse stortingen op de rekening-nummer van de betrokkene.

De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van verwerende partij dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is bovendien ook strijdig met de mededeling van de Europese Commissie m.b.t. de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG (zie hieronder).

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt de motiveringsbeginsel omdat verwerende partij niet afdoende specificeert waarom er geen rekening gehouden kan worden met de voorgelegde bewijzen i.v.m. de geldstortingen ten behoeve van verzoekende partij. Alsook waarom het niet structureel en oprecht van aard zou zijn.

Door te stellen dat het “maar” om zeven geldstortingen gaat in het jaar 2018 is niet afdoende en gaat verwerende partij hier heel kort door de bocht.

Hiernaast vraagt verzoeker zich hier tevens af welke bewijzen hij redelijkerwijs had kunnen voorleggen om zijn afhankelijkheidssituatie aan te tonen met zijn schoonzus.

Bovendien zegt het Hof van Justitie in zijn arrest:

“Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23).”

Verzoeker verwijst tevens naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie:

“een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie RvS., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing kan niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.”

Verzoeker verwijst vervolgens naar de Mededeling van de commissie aan het Europees parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Brussel, 2.7.2009 COM (2009) 313 definitief).

De bovenvermelde mededeling stelt onder meer :

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.”

Het Hof heeft in dezelfde lijn geoordeeld in het arrest Lebon (punt 21) dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen.

Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt en dat zijn schoonzus instaat voor zijn kosten vloeit hieruit voort dat hij ten laste is van zijn schoonzus en minstens deel uitmaakt van het gezin.

Verzoeker heeft geen inkomsten en evenmin familieleden in zijn land van herkomst die hem materieel kunnen steunen.

Bovendien volgens de website “agii.be” past de Dienst Vreemdelingenzaken eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat deze tevens absoluut in strijd zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De (strengere) criteria die verwerende partij in de praktijk gebruikt zouden zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen
- Bewijs van onvermogen
- Burgerlijke stand

- *Andere mogelijke criteria: leeftijd, eventuele diploma's ...*

Dat verzoeker in casu meer dan 6 geldstortingen heeft voorgelegd om zijn "ten laste zijn" t.a.v. de referentiepersoon te kunnen aantonen. Echter zouden een zevental stortingen rechtstreeks aan verzoeker onvoldoende zijn volgens verwerende partij?

Aangezien het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsplicht hierdoor werd geschonden.

2.1.2 Authentieke akten van de Marokkaanse autoriteiten

10.

Verweerder heeft met de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd in het bijzonder de attesten van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is en ten laste is van zijn schoonzus.

Verweerder heeft hiermee niet enkel de motiveringsplicht maar alsook het zorgvuldheidsbeginsel geschonden door geen degelijk en diepgaande onderzoek te voeren.

Dat er immers conform artikel 47/1 en 47/3 §2 stavingstukken werden neergelegd die aantonen dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin en ten laste is van zijn schoonzus.

Voormelde bepaling stelt nogmaals dat het bewijs van naleving van een van deze voorwaarden geleverd wordt door een attest dat uitgaat van de bevoegde overheden van het land van herkomst, en bij ontstentenis door elk passend bewijs.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van het artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Dat de voorgelegde stukken geenszins een gesolliciteerd karakter bevatten, doch attesten zijn van de bevoegde administratieve en fiscale overheden waarvan de authenticiteit van de vermeldingen bekrachtigd werden.

Verwerende partij heeft het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

Engagement de prise en charge dd. 10.02.2017, waarin de broer van betrokkene verklaart dat hij betrokkene ten laste heeft, met bijhorende Kafala dd. 15.01.2019: Deze documenten kunnen echter niet aanvaard worden als recht van bewaring gezien deze documenten geen officieel bewijs zijn (geen rechterlijke beslissing, enkel een homologatie van een notariële akte) waaruit blijkt dat de referentiepersoon effectief over het recht van bewaring over betrokkene beschikt. De voorgelegde documenten kunnen noch beschouwd worden als noch een adoptieakte, noch als een voogdijakte.

Dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing volledig ten onrechte stelt dat de "Engagement de prise en charge" d.d. 10.02.2017 met bijbehorende Kafala d.d. 15.01.2019 niet kunnen aanvaard worden als recht van bewaring aangezien volgens verwerende partij deze documenten geen officieel bewijs betreffen, quod non.

Verzoeker wenst te benadrukken dat deze documenten authentieke aktes betreffen uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten zijnde Ministerie van Justitie waaruit het recht van bewaring in het verleden wel degelijk blijkt. Verzoeker vraagt zich dan ook af welke documenten hij dient bij te brengen, nu zelfs authentieke documenten uitgaande van de Marokkaanse gerechtelijke instantie niet worden aanvaard als zijnde officieel bewijs.

Meer nog, de bovenvermelde motivering van verwerende partij is pertinent onjuist te meer het aspect "recht van bewaring" in casu niet meer ter zake doet gelet op de meerderjarige leeftijd van verzoeker.

Minstens diende verwerende partij rekening te houden met deze documenten waaruit niet alleen de materiële tenlasteneming voortvloeit maar ook de financiële tenlasteneming in het land van herkomst. Verwerende partij is manifest in gebreke gebleven deze in aanmerking te nemen bij de beoordeling van ten laste zijn in het land van herkomst.

Wederom werd hierdoor de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd en heeft verwerende partij geen ernstig en diepgaand persoonlijk onderzoek gevoerd en heeft hierdoor de zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.1.3 Cumulatieve voorwaarden

11.

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 §2 VW, waarin de bewoording "of" wordt gebruikt, blijkt duidelijk dat verzoeker niet cumulatief moet bewijzen dat hij én 'ten laste is' én 'deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon'.

Als aan één van de twee is voldaan, is verzoeker gerechtigd op gezinshereniging.

Het feit dat verzoeker reeds meerdere jaren onder hetzelfde dak woont van zijn schoonzus doet zeer sterk vermoeden dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben en hij deel uitmaakt van het gezin van referentiepersoon.

Uit de bewoording van artikel 47/1 Vw en 47/3 Vw blijkt duidelijk dat beide voorwaarden niet cumulatief dienen te worden voldaan. Als aan een van beide is voldaan, is dit voldoende.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit is gekomen.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele en materiële motiveringsplicht.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing dewelke niet gebeurd is.

2.1.4 Schending zorgvuldigheid -en redelijkheidsbeginsel

12.

Dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker, in strijd met artikel 58 Vreemdelingenbesluit en het zorgvuldigheidsbeginsel, door de Dienst Vreemdelingenzaken niet ernstig en grondig werd onderzocht.

Artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit bepaald immers:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker en zijn kerngezin handelt verweerder tevens op een kennelijk onredelijke wijze.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen en zelfs tegen de bijgebrachte stukken in.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.14. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door hem overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing

naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken en dat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens gemotiveerd over de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Dit houdt niet in dat verweerder in het geval hij een negatieve beslissing treft, moet verduidelijken welke bewijzen moesten worden voorgelegd opdat de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met zijn schoonzus wel als aangetoond zou worden beschouwd. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.16. De in casu ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.17. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend

middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

2.18. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

2.19. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.20. Wat betreft de geldstorting, hamert verzoeker op de veelvuldige geldstorting die hij in het verleden ontving van zijn schoonzus. Hij verwijst naar geldstorting verspreid over 2015, 2016 en 2018, waarbij hij aangeeft niet te begrijpen waarom deze jarenlange financiële ondersteuning niet kan worden weerhouden. In deze dient evenwel te worden opgemerkt dat verweerder heeft geoordeeld dat geen rekening kon worden gehouden met de geldstorting van 2015 en 2016, omdat deze zijn gericht aan derden. Er wordt aangegeven dat niet kan worden vastgesteld dat deze bedragen bestemd waren voor verzoeker. Verzoeker stelt dat er geen regelgeving voorhanden is die voorziet dat men enkel rekening dient te houden met rechtstreekse storting op het rekeningnummer van de betrokkene, doch de Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder minstens vereist dat er op één of andere manier kan worden vastgesteld dat de gestorte bedragen bestemd zijn voor verzoeker, quod non in casu. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker de betrokken stukken overgemaakt onder de noemer “Financiële storting in het verleden naar het land van herkomst”, zonder enige verdere concrete duiding hoe geldstorting aan derden konden terecht komen bij verzoeker. Het is niet aan verweerder om dit allemaal te gaan uitpluizen. Enkel voor zeven geldstorting van 2018, gericht aan verzoeker zelf, kan worden vastgesteld dat deze ook daadwerkelijk voor hem waren bestemd. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder een financiële ondersteuning, bestaande uit slechts zeven geldverzendingen, met name die van 15 mei 2018, 19 mei 2018, 29 mei 2018, 7 juni 2018, 13 juni 2018, 3 september 2018 en 16 oktober 2018, die alle dateren van kort voor verzoekers vertrek uit Marokko, niet aanvaardt als bewijs dat verzoeker in Marokko ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker, die overigens evenmin ingaat op de concrete bedragen, toont hierbij niet aan waarom het ontbreken van de bedragen van deze geldstorting in de bestreden beslissing zouden moeten leiden tot een andersluidende conclusie. Verzoeker stelt terecht dat geen minimumtermijn voor ondersteuning kan worden geëist, doch dat enkel een oprechte en structurele financiële ondersteuning is vereist. Hij verwijst hierbij eveneens terecht naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat gewag maakt van een regelmatige financiële ondersteuning gedurende “een lange periode”. Verzoeker blijft evenwel in gebreke aan te tonen dat de door hem genoten financiële ondersteuning – dit zijn geldstorting, verspreid over vier maanden, alle daterend van kort voor het vertrek uit het herkomstland – kan worden beschouwd als een structurele ondersteuning. Nergens in de bestreden beslissing vindt de Raad verder ook een vereiste van “minstens 6 maanden financiële steun” terug. Verzoeker baseert zich hiervoor op informatie, verkregen van de website van het Agentschap voor integratie en inburgering, doch dit betreft niet meer dan een louter algemene en informatieve website. Hieruit kunnen geen elementen worden geput om de onwettigheid van de in casu bestreden beslissing – waarin geen gewag wordt gemaakt van een vereiste van een minimum aantal geldstorting – aan te tonen. Ook waar verzoeker stelt dat geen recht op levensonderhoud is vereist, leest de Raad nergens in de bestreden beslissing dat een bewijs hiervan vereist zou zijn.

2.21. Wat betreft de akten, opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten, die door verzoeker werden neergelegd, benadrukt de Raad dat het gestelde in artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet niet impliceert dat verweerder er zonder meer toe is gehouden alle documenten afkomstig van de bevoegde overheden van het land van herkomst te weerhouden. Uit een lezing van de bestreden bijlage 20 blijkt dat verweerder een duidelijke beoordeling heeft gemaakt van de overgemaakte Marokkaanse akten. Wat

betreft de *“attestation de Non Bénéfice de l'Assurance Maladie Obligatoire”* en de *“registre de commerce certificat négatif”*, wordt aangegeven dat hieruit moet blijken dat verzoeker niet staat ingeschreven in de nationale sociale kas en geen zelfstandig beroep uitoefent. Verweerder stelt echter dat er geen documenten werden overgelegd waaruit blijkt dat hij niet over andere inkomsten beschikte. Verzoeker brengt niets in concreto in tegen deze beoordeling waardoor ze overeind blijft. De Raad voegt er nog aan toe dat ook voor deze stukken verzoeker bij de neerlegging ervan geen bijkomende duiding heeft verschaft van de Marokkaanse context waarin deze attesten moeten worden bekeken en hoe hieruit zou voortvloeien dat hij volledig onvermogen is. Wat betreft de *“attestation du revenu global imposé au titre de l'année”* wordt aangegeven dat de inhoud hiervan wordt opgesteld op basis van een verklaring op eer, zodat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en waarbij de inhoud niet afdoende wordt gestaafd door het geheel van de beschikbare gegevens. Hiermee beoordeelt de verwerende partij de bewijs-waarde van de betrokken stukken, wat ze vermag te doen. Door louter te benadrukken dat *“de voorgelegde stukken”* geenszins een gesolliciteerd karakter hebben, doch attesten zijn die uitgaan van de bevoegde administratieve en fiscale overheden, brengt verzoeker voormelde overwegingen niet aan het wankelen. Het gegeven dat een attest afkomstig is van een bevoegde overheidsinstantie impliceert niet ipso facto dat de inhoud van dergelijk attest geen gesolliciteerd karakter kan hebben. Verzoeker ontkent niet dat de *“attestation du revenu global imposé au titre de l'année”* werd opgesteld op basis van zijn verklaring op eer.

2.22. Wat betreft de *“engagement de prise en charge”* van 10 februari 2017 en de notariële Kafala van 15 januari 2019, benadrukt verzoeker dat deze documenten authentieke aktes betreffen uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, zijnde het ministerie van Justitie, *“waaruit het recht op bewaring in het verleden wel degelijk blijkt”*. Wat betreft vooreerst de *“engagement de prise en charge”*, gaat het om een korte persoonlijke verklaring van verzoekers broer, S.A., afgelegd te Berkane ten overstaan van een ambtenaar van de burgerlijke stand op 10 februari 2017, waarin hij zonder meer stelt dat zijn moeder, zijn broer (zijnde verzoeker), en zijn zussen onder zijn bescherming vallen en te zijnen exclusieve laste vallen (*“... sont actuellement sous ma protection et sous ma charge dont je suis le seul et l'unique soutien d'eux”*). Verzoeker toont niet aan waarom deze stereotiepe korte verklaring van zijn broer toch dient te worden beschouwd als een bewijs dat de referentiepersoon beschikte over een recht op bewaring over verzoeker. Wat betreft de Kafala [*“(acte notarie de Kafala (prise en charge))”*] van 15 januari 2019, kan de Raad, in navolging van verweerder, enkel vaststellen dat het niet gaat om een gerechtelijke Kafala, doch wel om de homologatie van een notariële Kafala. Bij dergelijke notariële Kafala's is de taak van de opsteller beperkt tot het louter acteren van de verklaringen en de getuigenissen van de partijen. Het ouderlijk gezag blijft toebehoren aan de biologische ouders (Brussel 22 april 2009 (onuitg.); Y. RABINEAU, *“Le régime de la kafala au Maroc et ses conséquences au regard du droit français”*, 2008). In het betrokken arrest van het Hof van Beroep van 22 april 2009 kan gelezen worden: *“la kafala adoulaire (notariale) (...) semble avoir une origine coutumière. Les adouls sont des officiers publics chargés d'établir des actes devant ultérieurement recevoir un caractère authentique. Ces notaires traditionnels, habilités à intervenir dans le domaine du statut personnel, n'ont pour responsabilité que de constater des déclarations ou témoignages, sans faculté d'appréciation sur l'opportunité de la mesure envisagée. L'acte de kafala adoulaire est assimilable à un contrat. Il est caractérisé par l'absence de contrôle judiciaire et a des effets limités. Il ne fait pas disparaître les droits et les obligations des parents légitimes à l'égard de l'enfant. Son homologation par le juge du notaire lui confère un caractère authentique mais ne le transforme pas en décision judiciaire”*. De homologatie van de notariële Kafala werd opgesteld op 15 januari 2019 en vermeldt dat er voor twee *“adoul”*, een mevrouw A.M. is verschenen die werd gemachtigd door de referentiepersoon, zijnde verzoekers schoonzus. Mevrouw A.M. verklaart dat de referentiepersoon verzoeker onderhoudt en ten laste neemt (*“entretient et prend en charge”*) in die zin dat ze voldoet aan zijn dagelijkse noden, met name voeding, kleren, medische zorgen en scholing (*“en ce sens qu'elle subvient à tous ses besoins de la vie quotidienne, notamment sa nourriture, ses vêtements, soins médicaux et scolarisation”*). Verzoeker toont niet aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat deze *“engagement de prise en charge”* geen officieel bewijs is dat de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt over het recht van bewaring over verzoeker. Het betrokken stuk betreft andermaal niet meer dan de aktering van een verklaring. Er wordt nergens in het stuk aangegeven dat uit een onderzoek blijkt dat verzoeker daadwerkelijk ten laste valt van de referentiepersoon. Ook de bovenvermelde stereotiepe korte verklaring van verzoekers broer, geakteerd op 10 februari 2017, gaat niet gepaard met stukken waaruit blijkt dat zijn broer hem daadwerkelijk ten laste neemt, nog daargelaten de vaststelling dat het betrokken stuk niet handelt over de referentiepersoon zelf. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd wanneer hij betoogt dat deze *“engagement de prise en charge”* en de notariële akte minstens dienden te worden beschouwd als bewijs van materiële en financiële tenlasteneming in het verleden. Wat betreft de notariële Kafala, wijst de Raad er nog op dat deze dateert van 15 januari 2019, d.i. één maand voordat verzoeker zijn eerste

verblijfsaanvraag alhier heeft ingediend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een akte, die werd opgesteld vlak voor hij zijn herkomstland verliet, zou duiden op een structurele tenlasteneming in het verleden door de referentiepersoon. De Raad kan niet nalaten op te merken dat het enigszins bevreemdend overkomt dat verzoeker reeds jarenlang afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon, doch dat slechts wordt besloten om een Kafala op te stellen, vlak voor verzoeker naar België komt en dit enkele maanden voordat hij meerderjarig wordt.

2.23. Gelet op het bovenvermelde, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling dat verzoeker niet heeft aangetoond 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. In de mate dat verzoeker nog verwijst naar de situatie in België, werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de situatie dient te worden beoordeeld in het herkomstland, alvorens zijn komst naar België (cf. punt 2.18.)

2.24. Verzoeker stelt terecht dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, naast het 'ten laste zijn', tevens voorziet in een verblijfsrecht indien men deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing werd dienaangaande gesteld dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Opnieuw wordt hierbij op pertinente wijze gesteld dat de domiciliëring op het adres van de referentiepersoon in België hiertoe niet volstaat. Zoals reeds gesteld, dient de situatie te worden beoordeeld in het herkomstland. Verzoeker kan dus niet dienstig benadrukken dat hij reeds meerdere jaren onder hetzelfde dak als zijn schoonzus woont. Deze situatie heeft immers betrekking op de toestand in België. Het blijkt dus niet dat verweerder verblijfsvoorwaarden zou hebben gecumuleerd daar waar de toepasselijke reglementering de bewoording "of" hanteert.

2.25. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf strijdig zou zijn met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van de door hem overgelegde stukken. Het andersluidend oordeel van verzoeker volstaat niet om ze aan het wankelen te brengen. Er blijkt ook niet dat verweerder, in strijd met artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, in gebreke zou zijn gebleven "*een individueel en grondig onderzoek van [zijn] aanvraag*" te verrichten. Door louter te poneren dat geen rekening werd gehouden met zijn belangen en zijn kerngezin, toont verzoeker dit alleszins niet aan.

2.26. De Raad leest ten slotte geen uitleg in het verzoekschrift aangaande de wijze waarop artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.27. Verzoeker voert in een derde middel een schending aan van artikel 8 van EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Artikel 8 EVRM bepaald dat eenieder het recht heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven en zijn huis

Vervolgens beperkt artikel 8, 2° EVRM de macht van de staat door te bepalen:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

14.

Op basis van de aangebrachte stukken en het feit dat verzoeker inwoont bij de referentiepersonen gedurende een lange tijd blijkt dat zij een afhankelijkheidsrelatie hebben en hij wel degelijk deel uitmaakt van het gezin.

15.

In casu is door verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De bedoeling van de beslissing van de verwerende partij ligt er duidelijk in om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren zonder een degelijk onderzoek. De arbitraire wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging van het privéleven van de partijen die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven en schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.28. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu tussen verzoeker en zijn schoonzus/broer bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van de meerderjarige referentiepersoon, die de partner is van zijn broer.

2.29. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige broer en schoonzus. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling. Losstaand van de vaststelling dat het in casu geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, zodat geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM was vereist, is het betoog in het verzoekschrift aangaande een verdere toetsing derhalve niet dienstig. Wat betreft de aantijging in het verzoekschrift dat verweerders bedoeling “er duidelijk in [ligt] om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren zonder een degelijk onderzoek”, kan de Raad enkel vaststellen dat deze betichting geen steun vindt in de bestreden bijlage 20.

2.30. Op pagina 15 van zijn verzoekschrift, formuleert verzoeker een hoofding “2.2. *Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten*”. In de daaropvolgende uiteenzetting stelt hij dat de voorgaande middelen tevens van toepassing zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit zijn betoog kan worden afgeleid dat hij daarenboven een schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Vooreerst merkt verzoeker op dat de bestreden akte in wezen bestaat uit een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds, en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, anderzijds.

De bestreden beslissing stelt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1.2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene”

Dat de schendingen van de hierboven vermelde middelen tevens van toepassing zijn omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker sinds langere tijd inwoont bij de schoonzus en een gezin vormen en dit duidelijk blijkt uit de aangebrachte stukken en feiten.

17.

Verzoeker voegt er aan toe dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is tevens niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

Verwerende partij moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

18.

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van zijn schoonzus diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland.

Er werd geen grondig onderzoek gevoerd naar de verblijfssituatie van verzoeker en zijn sociale, culturele integratie in België alsook zijn sociale binding met familieleden en vrienden in België en het ontbreken ervan in het herkomstland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij en ernstige belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de privé situatie van verzoekende partij en zijn familie.

De uitvoering van het bevel heeft tot gevolg dat verzoeker en zijn schoonzus waarvan hij afhankelijk is gescheiden worden. Dat verzoeker hierdoor tevens in financiële moeilijkheden zal komen. Dit houdt zeer zeker een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden -met het familieleven, dat enige serieuze motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden."

2.31. Waar verzoeker verwijst naar de "schendingen van de hierboven vermelde middelen" en stelt dat deze tevens van toepassing zijn op het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat bovenstaande middelen, voor zover ontvankelijk, ongegrond zijn bevonden. Het blijkt niet waarom deze beoordeling niet zou opgaan voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.32. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.14. Verzoeker toont niet aan dat de motivering die met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten in de bijlage 20 werd opgenomen niet afdoende of determinerend zou zijn. Waar verzoeker erop wijst dat deze motivering gestandaardiseerd is, wijst de Raad er vooreerst op dat wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die zijn zaak kenmerken. Verder kan worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou

zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten getuigt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift niet van een kennelijk onredelijke uitleg, een situatie van willekeur of een beperking van de discretionaire bevoegdheid.

2.33. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekers legaal verblijf is verstreken. Verzoeker betwist niet zich in deze situatie te bevinden. Dit motief blijft overeind.

2.34. Kernbetoog van verzoekers uiteenzetting is dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn individuele omstandigheden. Verzoeker stelt dat in de bijlage 20 een afweging diende te worden gemaakt van *“de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin hij binding heeft met het gastland”*. Waar hij in dit verband verwijst naar artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG – dat betrekking heeft op situaties van openbare orde of nationale veiligheid, quod non in casu – en artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, wijst de Raad erop dat beide bepalingen werden omgezet in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen. Alleszins toont verzoeker niet aan dat hij zou ressorteren onder het toepassingsgebied van één van deze bepalingen, die zich respectievelijk richten tot kernfamilieleden van Unieburgers en familieleden van in België verblijfsgerechtigde derdelanders, wat verzoeker niet is. Verzoeker toont niet aan op grond van welke bepaling, die op zijn situatie van toepassing zou zijn, verweerder ertoe is gehouden bij de afgifte van huidige bijlage 20 rekening te houden met de door hem hierboven geciteerde opgeworpen elementen.

2.35. Verzoeker verwijst wel terecht naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder ertoe verplicht bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Uit een lezing van de bijlage 20 blijkt evenwel dat verweerder dit heeft gedaan. Zo kan worden gelezen:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2.36. Verzoeker toont niet aan dat voormelde overwegingen, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, niet zouden volstaan. Door nogmaals te wijzen op de afhankelijkheidsband met zijn schoonzus en louter te poneren dat hij in financiële moeilijkheden zal komen, brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen.

2.37. Waar verzoeker nogmaals wijst op een schending van artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu tussen verzoeker en zijn schoonzus/broer bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van de meerderjarige referentiepersoon, die de partner is van zijn broer. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige broer en schoonzus. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling. Volledigheids- halve wijst de Raad er ook nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog een familiaal netwerk heeft in Marokko, waar zijn moeder en zussen wonen.

2.38. Wat betreft het privéleven, verwijst verzoeker naar zijn sociale en culturele integratie. Uit te stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een onthaaljaar heeft gevolgd, dat hij een

instapniveau van NT2 bezit en dat een middelbare school hem de studierichting 5 BSO adviseert. Dit betreffen evenwel niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat op grond daarvan de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan. Er dient op te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het blijkt niet dat er sprake is van dergelijke omstandigheden en verzoeker toont het ook niet aan.

2.39. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker niet aan dat het in de bijlage 20 geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn behept met een onwettigheid.

2.40. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift, bij wijze van besluitvorming, onderdelen van zijn middelen herhaalt, werpt hij hiermee geen ander licht op de zaak.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA